

Præjudicielt

Skal direktiv 92/12/EØF⁽¹⁾, fortolket i lyset af EU-rettens almindelige principper, og navnlig effektivitetsprincippet, princippet om retssikkerhed og proportionalitetsprincippet, antages at være til hinder for anvendelsen i en sag som den foreliggende af en medlemsstats lovbestemmelse, såsom artikel 108 i toldkodeksen, ifølge hvilken den godkendte oplagshaver kan erklæres solidarisk hæftende for betalingen af administrative sanktioner som følge af smugleri af produkter transporteret fra oplagshaverens afgiftsoplag under suspensionsordningen og flyttet på uretmæssig måde fra ovennævnte ordning som følge af smugleri, uanset om vedkommende på tidspunktet for overtrædelsen var ejer af varerne i henhold til de privatretlige bestemmelser, og uanset om der mellem gerningsmændene bag den ovennævnte smuglertrafik og den godkendte oplagshaver forelå et kontraktforhold, hvoraf det kan udledes, at de har optrådt som oplagshaverens repræsentanter?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1).

**Appel iværksat den 24. februar 2015 af H & R ChemPharm GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Tredje Afdeling) den 12. december 2014 i sag T-551/08, H & R ChemPharm GmbH mod Europa-
Kommissionen**

(Sag C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: H & R ChemPharm GmbH (ved Rechtsanwältin M. Klusmann og S. Thomas)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. december 2014 i sag T-551/08 ophæves i sin helhed, for så vidt den vedrører appellanten.
- Subsidiært nedsættes den bøde på 22 mio. EUR, appellanten er blevet pålagt ved artikel 2 i den anfægtede afgørelse af 1. oktober 2008.
- Mere subsidiært hjemvises tvisten til fornyet afgørelse ved Den Europæiske Unions Ret.
- De i henhold til Rettens procesreglements artikel 90 pålagte sagsomkostninger på 10 000 EUR ophæves.
- Appellindstævnte pålægges at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er iværksat til prøvelse af Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. december 2014 (Reg.-Nr. 651533) i sag T-551/08, H&R ChemPharm GmbH mod Kommissionen, hvorved Retten forkastede et søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2008) 5476 endelig af 1. oktober 2008 (sag COMP/39 181 — Lysvoks), for så vidt den vedrørte appellanten.

Appellanten (og sagsøgeren i første instans) har til støtte for sin appel fremsat følgende anbringender:

1. Med det første anbringende har appellanten bl.a. gjort gældende, at artikel 81 EF [101 TEUF] er blevet tilsidesat, idet Retten har anført selvmodsigende og utilstrækkelige begrundelser vedrørende appellants virksomhedsstruktur og virksomhedsansvar som begrundelse for, at appellanten skulle have overtrådt artikel 81 EF. Den grundlæggende selvmodsigelse består i, at Retten har behandlet appellanten og den med appellanten ikke forbundne virksomhed Tudapetrol som en enhed, for så vidt angår tilregnelsen af overtrædelsen, men har taget udgangspunkt i to adskilte virksomheder ved bødepåleggelsen. Da det ikke fremgår af dommens begrundelse, om der foreligger en enkelt virksomhed bestående af appellanten og Tudapetrol, eller om der er tale om to virksomheder, har appellanten ligeledes gjort en tilsidesættelse af begrundelsespligten (art. 296 TEUF) og appellants som grundrettighed sikrede ret til forsvar gældende.
2. Appellanten har med det andet anbringende gjort gældende, at appellanten med urette er blevet tilregnet en medarbejders adfærd, selv om denne var samtidigt beskæftiget ved forskellige retligt adskilte virksomheder. Appellanten har kritiseret, at appellanten er blevet tilregnet denne medarbejders adfærd, uden at Retten har slået fast, om medarbejderen også endeligt har fortaget de omtvistede handlinger for appellanten. Retten har ved sin retlige stillingtagen til dette tilsidesat artikel 81 EF. Endvidere har Retten tilsidesat princippet om en retfærdig rettergang, idet den afviste den af appellanten tilbudte bevisførelse for medarbejderens faktiske opgaver med en retligt uholdbar begrundelse (tilsidesættelse af art. 6 EMRK).
3. Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget fejl, der er afgørende for sagens afgørelse, ved fortolkningen af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 ⁽¹⁾ med hensyn til den omsætning, der ligger til grund for bødens størrelse. Fejlen består i, at Retten har accepteret, at en udenforstående virksomheds omsætning medregnes ved bødeberegningen, selv om det er uomtvistet, at denne virksomhed ikke deltog i overtrædelsen og ikke udgør en økonomisk enhed sammen med appellanten. Der mangler i dommen også en begrundelse for på hvilket grundlag der ved fastsættelsen af bøden på trods af den manglende økonomiske enhed er medregnet en omsætning fra en udenforstående. Rettens argumentation tilsidesætter derfor ikke kun artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, men også kravene i henhold til retspraksis om en behørig begrundelse (art. 296 TEUF).
4. Appellanten har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten ved fastsættelsen af bøden har taget hensyn til omsætning, som først blev indtjent ved slutningen af den periode, som den angivelige overtrædelse vedrører, og har ekstrapoleret denne omsætning til hele tidsrummet for den angivelige overtrædelse. Dette står i modsætning til Rettens fremgangsmåde i den tilsvarende dom i Esso-sagen ⁽²⁾. I Esso-dommen fastslog den samme ret i samme sag vedrørende samme emne, at Kommissionens fremgangsmåde førte til en kunstig forhøjelse af den omsætning, der lægges til grund ved bødeberegningen. Denne ulige behandling udgør en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Da Retten ikke har taget stilling til appellants indvendinger, foreligger der endvidere en begrundelsesmangel ved den appellerede dom (art. 296 TEUF). Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten har begået en fejl ved beregningen af omsætningen, hvilket førte til, at omsætning i strid med artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 blev medregnet to gange.
5. Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har begået flere retlige fejl ved fastsættelsen af bøden, herunder særlig, at den bøde, appellanten er blevet pålagt, er uforholdsmæssig sammenholdt med de andre virksomheder, der deltog i de angivelige overtrædelser (tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003). Appellanten har gjort gældende, at Retten ikke tog hensyn til forskelle i retsstridigheden af appellants deltagelse i overtrædelsen set i forhold til de andre deltagende virksomheder, og at der blev taget uforholdsmæssigt hensyn til virksomhedsstørrelsen.
6. Appellanten har med det sjette anbringende gjort gældende, at Retten har begået retlige fejl ved fastsættelsen af sagsomkostningerne med henblik på pålæggelse af ikke nærmere godtgjorte angiveligt supplerende og af appellanten forårsagede sagsomkostninger for Retten (tilsidesættelse af art. 90, litra a), i Rettens procesreglement, artikel 296 TEUF og art. 6 EMRK). Sådanne omkostninger foreligger ikke, og appellanten er heller ikke blevet hørt forud for vedtagelsen af afgørelsen vedrørende sagsomkostninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.